

N:o 11.

Auk. till Riksd. Kansli den 23 Febr. 1885, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om omarbetning af gällande förordning om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

Från Andra Kammaren har Lag-Utskottet fått till sig hänvisad en af Herr *I. Lyttkens* afgifven motion, N:o 75, hvori motionären förmäler, att som 19 år förflutit, sedan nu gällande Kongl. förordning af den 14 April 1866, angående expropriation af enskilde personer eller menigheter tillhörande mark för allmänt behof, utfärdades, och denna förordning visat sig icke innehålla nog tydliga bestämmelser i fråga om de expropriationer, som nu mera vore af den största omfattning och vikt, nemligen för jernvägsanläggningar, vattenledningar, grustäppter m. m., samt äfven i många andra afseenden icke motsvarade nutidens kraf och mera utvecklade rättsförhållanden, han ville föreslå, »att Riksdagen måtte besluta en skrivelse till Kongl. Maj:t med anhållan det Kongl. Maj:t täcktes låta ofvan nämnda förordning af den 14 April 1866 underkastas nödig omarbetning.»

Då motionären icke närmare, än nu angifvits, utvecklat skälen till det af honom afgifna förslag om omarbetning af ifrågavarande 1866 års förordning;

samt Utskottet följaktligen ock saknar närmare ledning för sitt ömdöme, i hvilka afseenden nämnda förordning af motionären anses bristfällig;

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 7 Saml. 9 Häft.

föranlåtes Utskottet hemställa,

att motionen icke må föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 23 Februari 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli den 23 Febr. 1885, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 17 kap. 7 § Rättegångsbalken.

Lag-Utskottet afgifver härmed på grund af remiss från Andra Kam-maren utlåtande öfver en af Herr *Anders Nilsson* i Rinkaby afgifven motion, N:o 99, hvori motionären anför, bland annat, hurusom det vore vanligt, att den ännu enfaldiga allmogen anförtrodde sig och sina rättegångsärenden åt mer eller mindre rättrådiga sakförare, hvilka uti sina anföranden inför rätta icke alltid följde sanningen, samt hurusom det, under sådana förhållanden, vore farligt, att dylika advokater, när de icke funne tillräckligt tjenstvilliga vittnen, finge sjelfve framträda och vittna uti egen eller sin hufvudmans sak, helst våra domare ännu vore bundne vid de i 17 kap. Rättegångsbalken framställda regler för laga bevis. Stadgandet i nämnda 17 kap. 7 §:

»Ej må ock fullmäktig vittna om det, som hans hufvudman honom under den rättegång förtrott; finnes det, att han derföre är till fullmäktig tagen, att han ej vittna måtte; då bör han saken lemna, och vittne bära.»